

Starend uit het raam van de politieauto die een ambulance volgt, trekt de duisternis van de ijskoude oudjaarsavond aan Jade voorbij. Dikke sneeuwvlokken die gejaagd door de stormachtige wind tegen de ruiten slaan, vertroebelen zo nu en dan haar zicht. Het is spekglad en dat maakt de wegen nauwelijks begaanbaar. De code rood die vanwege hevige sneeuwval en ijzel is afgegeven, blijkt uitgerekend nu geen loos alarm. De bloedspoor waarmee de ambulance op dit moment zou moeten kunnen rijden, vormt een enorm groot contrast met de maximaal haalbare snelheid die nu nog veilig kan worden gehaald. De angst grijpt om haar hart als een stalen vuist die zich langzaam sluit. Als ze in hemelsnaam maar de juiste keuze hebben gemaakt. Het was kiezen tussen twee kwaden. Voor de traumaheli waren de weersomstandigheden nog onveiliger dan voor een dollemansrit met een ambulance over de moeilijk begaanbare wegen.

Weggedoken in haar dikke das tuurt ze voor zich uit, zichzelf zoveel mogelijk afsluitend van de buitenwereld en vechtend tegen angsten, tranen, ongeloof, verdriet en woede. Na anderhalf uur in doodsangst buiten te hebben doorgebracht, beheerst de kou haar lichaam. Haar spierwitte, pijnlijke vingertoppen klemmen trillend om de mouwen van haar jas. Met de moed der wanhoop probeert ze tevergeefs om ze langer te maken zodat ze er nog wat warmte aan kan onttrekken. Haar zoute tranen kronkelen over haar schrale gezicht en branden in de schaafwonden die haar bleke huid hebben beschadigd. Het enige waar ze zichzelf echt bewust van wordt, zijn haar brakke lichaam en haar pijnlijke herinneringen aan de afschuwelijke avond die op repeat lijken te staan in haar hoofd.

Hoe heeft het zover kunnen komen? Hoe heeft alles waar ze zo heilig in geloofde zo brutaal en abrupt ten einde kunnen komen? De afgelopen 48 uur hebben in het teken gestaan van onduidelijkheid, maar sinds anderhalf uur staat haar leven compleet op zijn kop. Zodra ze terugdenkt aan haar broer veranderen haar stille tranen in een hartverscheurend huilen. Haar lieve broertje. Het kan gewoon niet waar zijn! Het mag niet waar zijn! In plaats van feestvieren en het nieuwe jaar inluiden met zijn vrienden, ligt hij nu vechtend voor zijn leven in de ambulance. En allemaal omdat hij voor haar opkwam toen haar ex-vriend ineens opdook en haar ten overstaan van vele omstanders voor van alles en nog wat uitschold, haar genadeloos in haar gezicht sloeg en haar mee wilde sleuren om met haar te 'praten'. Ze had fel tegengestribbeld en daar werd hij nog veel venijniger van. Toen Dave haar uit de pijnlijke, ijzeren greep van Nick had willen bevrijden, moest Dave de eerste harde klappen incasseren. Hij vocht terug en wilde, beschermend als hij is, zijn zus uit deze nare situatie halen.

Dat ene moment waarop hij zich omdraaide om te zien of zij niets mankeerde, die microseconde van onoplettendheid was genoeg voor Nick om het ondenkbare te doen.

Waar hij het mes vandaan haalde is haar nog steeds een raadsel. Maar het was er. In een flits ziet ze weer de lichtweerkaatsing op het mes voordat Nick het met ferme kracht in de onderrug van haar broer boorde om het daarna met nog veel meer agressie tussen zijn ribben te planten. Terwijl Dave in de sneeuw in elkaar zakte, had Nick triomfantelijk om zich heen gekeken. Zijn blik deed haar denken aan de tijd dat zijn verslavingen aan drank en drugs zich openbaarden. Diezelfde blik had ze gezien tijdens de vele ruzies die ze erover hadden. De 'mij maak je niks' blik. En ook

vanavond leek hij weer onder invloed te zijn geweest. Na zijn gruweldaad had hij gekeken alsof hij applaus verwachtte of zo. De vrolijke muziek die in de verte op het plein te horen was, was tot geen van de omstanders meer doorgedrongen. In plaats daarvan heerste er ogenblikken lang een ijzingwekkende stilte. Alle toeschouwers stonden eerst met een blik van afschuw en ongeloof aan de grond genageld. Pas toen Nick met een krachtige brul het mes tussen de ribben van Dave vandaan had getrokken en met vuurspuwende ogen naar haar keek alsof hij nu haar wilde aanvallen, waren enkele omstanders bij hun positieven gekomen. Met veel pijn en moeite konden ze hem overmeesteren terwijl iemand anders 112 had gebeld. Het helrode bloed vloeide ondanks de ijzige kou uit het van pijn verkrampte lichaam van haar broer. Hij besepte maar al te goed dat het ontzettend mis was, maar kon geen woord uitbrengen. Hij had zichtbaar en hoorbaar moeite met ademen en zocht haar blik met wanhoop in zijn ogen. Waar Nick nu was gebleven wist ze niet. Het maakte haar voor nu geen donder uit. Het enige wat telde, was dat haar broer heel dringend hulp nodig had. Ze knielde bij hem en liet haar tranen de vrije loop. De mengeling van heftige emoties negeerde ze voor nu.

Dave moest zo snel mogelijk naar het ziekenhuis. Iemand had de tegenwoordigheid van geest gehad om naar de plaatselijke huisarts te rennen die in het midden van het dorpsplein woont. De plaatselijke tamtam waar ze zich gewoonlijk zo aan ergerde omdat deze enkel werd ingezet voor roddel en achterklap, had nu iets goeds teweeggebracht. Er werd een vrije doorgang voor de huisarts gemaakt en de vrolijke muziek werd abrupt onderbroken. In het feeëriek licht van een groep hoge kerstbomen lag Dave inmiddels te rillen en kreunde hevig van de pijn. Met zwoegende ademhaling, lijkleek en dikke zweetdruppels op zijn voorhoofd zakte hij weg terwijl de arts naar zijn hartslag luisterde. De beste man deed wat hij kon om hem te stabiliseren, maar je hoefde geen genie te zijn om te zien dat de ambulance er heel erg snel moest zijn. In de verte klonk in de matte akoestiek het geluid van de sirenes. De weerkaatsing van het onheilspellende blauwe licht werd steeds feller. Alles ging zo snel, dat haar hoofd het amper bij kon benen. De hulpverleners tilden Dave zo snel mogelijk op een brancard om hem daarna in allerijl de ambulance in te schuiven. Een politieagent waarvan ze de naam niet eens kon onthouden, ontfermde zich over haar met een warme deken en een zorgzame arm om haar schouders terwijl hij haar begeleidde naar de auto. Het zal vast ondankbaar over zijn gekomen dat ze die nukkig van zich af had willen slaan, bedenkt ze zich nu.

De rauwe realiteit begint nu pas echt tot haar door te dringen. Ze zit in de politieauto. Haar broer in de ambulance. Hoe kon ze dit laten gebeuren? Wat als hij nu doodgaat? Als hij echt doodgaat? Die kans is meer dan reëel. Dan kan ze niets meer tegen hem zeggen. Dan kan ze hem niet meer steunen in zijn laatste momenten. Niet troosten. Niet zeggen dat ze van hem houdt. Niet zeggen dat hij niet op mag geven. Dat ze niet zonder hem kan. Dat hij moet vechten. Paniek overmeestert haar. Compleet overdonderd trekt ze bijna de haren uit haar hoofd en slaat wild om zich heen. Ze moet deze auto uit en bij Dave in de ambulance zien te komen. Het moet gewoon. Onrustig trekt ze aan de hendel van het portier en plukt aan haar gordel, waarna ze begripvol maar streng wordt toegesproken door de agent naast haar. Ze hoort flarden van alles wat haar wordt gezegd terwijl ze haar ademhaling weer onder controle probeert te krijgen. Ze weet het, ze weet het allemaal. Gevaarlijk, niks voor hem kunnen doen, in goede handen... Maar snapt er dan niemand dat ze bij haar broer wil zijn? Ze voelt zich duizelig, alsof ze flauw dreigt te vallen. Ze moet zichzelf

bij elkaar rapen. En snel ook. Als ze opkijkt ziet ze in de verte de contouren van het ziekenhuis opdoemen. Enerzijds voelt ze opluchting, anderzijds groeit de molensteen in haar maag bij de gedachte wat ze allemaal van de artsen te horen zou kunnen krijgen. Ze haalt diep adem als de auto voor de ingang van de SEH tot stilstand komt.

In eerste instantie merkt ze niet eens dat de deur voor haar open wordt gehouden. De agent die haar naar binnen begeleidt, geeft nogmaals aan dat ze nog verhoord zal gaan worden, maar voor nu kan ze zich op Dave concentreren. Hij is de derde die aan haar vraagt of ze hun ouders al heeft geïnformeerd. Ze knikt. Of ze komen is vers twee. Maar zij heeft het in elk geval laten weten via mail, WhatsApp en sms nadat er niet opgenomen werd. Ze verwacht niet dat ze zullen komen. Ze leven al jaren langs elkaar heen en dat is van zowel haar broer als van haar een bewuste keus geweest. Hij geeft nog aan dat hij contact op zal nemen. Ze knikt en bedankt hem met een brok in haar keel. Vertwijfeld ziet ze hem wachten met zijn hand op de klapdeur die terug naar buiten leidt. Hij kijkt nog eens om. Even lijkt het erop dat hij terug zal komen. Ze wacht gespannen af. Dan vliegen de deuren open en de brancard waarop het bewusteloze lichaam van haar broer ligt, wordt haastig naar binnen gereden. Heel even krijgt ze de kans om over zijn hoofd te aaien en hem te zeggen dat alles goed komt en dat ze van hem houdt. En dan wordt ze tegengehouden en blijft ze achter terwijl de enige persoon waar ze nog op durft te vertrouwen, de enige die altijd eerlijk tegen haar is geweest en die letterlijk zijn leven voor haar zou geven, naar de OK wordt gereden in een wanhopige poging om zijn leven te kunnen redden. Machteloos kijkt ze om zich heen, vurig hopen dat de agent toch is gebleven. Niet is minder waar. Al begrijpt ze dat zijn plicht kan hebben geroepen, het doet intens zeer om moederziel alleen achter te blijven.

Als de deuren dichtklappen verdwijnt haar broer uit het zicht en ziet ze haar spiegelbeeld in het gepantserde glas. Ze staart naar deze bijna onherkenbare versie van zichzelf. Op de schaafwonden in haar gezicht na, is het niet duidelijk of het bloed wat ze op verschillende plekken ziet van haar of van haar broer is. Een jonge verpleegster komt even bij haar kijken. Even. Zodra ze ziet dat Jade enkel schaafwonden heeft en Jade haar heeft verzekerd dat ze verder in orde is, gaat ze snel verder en geeft gehaast aan dat ze zo terugkomt om haar schaafwonden schoon te maken. Het maakt haar allemaal niet meer uit. Er is maar één ding echt belangrijk. Dave. Hij ligt te knokken om in leven te mogen blijven. Bij wie moet ze antwoorden gaan halen? Iemand moet haar toch komen vertellen hoe het er met hem voorstaat? Het is een gekkenhuis op de SEH. Het aantal vuurwerkslachtoffers stijgt en die hebben voorrang.

Gebroken van verdriet zakt ze op een bankje en trekt haar knieën op. Langzaam maar zeker wordt ze gek van bezorgdheid. Besef van tijd heeft ze al lang niet meer. Het kan minuten maar ook uren geduurd hebben voor ze die grote, warme hand op haar gespannen schouder voelde. Verschrikt kijkt ze op en ziet eerst een lange witte jas, dan een stethoscoop gevolgd door een naambordje en een bezorgd maar vriendelijk gezicht. Een arts van middelbare leeftijd kijkt haar ernstig aan. Ze wil gaan staan en opent haar mond om zich te excuseren voor haar trage reactie, maar hij adviseert haar om te blijven zitten omdat ze nog niet goed is onderzocht en hij zorgelijk nieuws heeft. In een waas hoort ze alles aan. De kracht waarmee het mes in Daves lichaam is gedrongen, heeft veel verwoesting aangericht. Zijn nier, galblaas en een deel van zijn lever zijn doorboord. En met dezelfde kracht heeft het mes via

zijn long een kamer van zijn hart doorklieft. Ze doen er alles aan om de bloedingen te stoppen maar het lijkt onbegonnen werk en ze moeten rekening met het ergste houden.

Dit kan niet! Dit mag niet! Het kan niet! Dave gaat dood en het is haar schuld! Had ze zich maar nooit met Nick ingelaten. Was ze maar nooit hopeloos verliefd op hem geworden. Had ze de signalen aan de wand maar eerder gezien, of er resoluter mee omgegaan zodra ze wel beseftte dat hij niet meer te redden viel. Dat zijn verslavingen voor hem het belangrijkste waren en er van liefde eigenlijk geen sprake meer was van zijn kant. Maar nee. Zij wilde er niet aan. Uiteindelijk wel. Maar veel te laat. Toen ze eindelijk had besloten om bij hem weg te gaan, was hij niet blij omdat zijn ego gekrenkt was. Maar hij liet haar met rust. Tot nu. En uitgerekend nu was Dave bij haar. Waarom moet hij boeten voor haar fouten? Waarom? Hij is 24 en heeft nog een prachtig leven voor zich. Hij begon net te settelen met Laura. Oh God, Laura...

Ze zit in Nieuw-Zeeland voor haar werk. Ze weet nog van niets! Hoe moet ze dit gaan vertellen? Ze wordt opnieuw aangesproken door de arts. Waarom maakt het woord donorcodicil meer indruk dan zijn hele uitleg van net? Voordat ze er antwoord op kan geven, worden ze onderbroken door een verpleegkundige die het meest vreselijke nieuws komt brengen dat ze ooit hoorde. Vol ongeloof staart Jade haar aan. Ze rilt voordat ze alle controle verliest en volledig door het lint gaat. Het meeste van wat er tegen haar gezegd is nadat ze doordraaide door het nieuws dat Dave aan zijn verwondingen was bezweken, kan ze zich niet herinneren als ze weer wakker wordt. Ze moet ergens flauwgevallen zijn.

Verdwaasd kijkt ze om zich heen. Ze ligt alleen op een rustige kamer met een observatiecamera op haar gericht. De wrede realiteit dringt door en ze neemt de tijd om naast het voelen van intens verdriet alles te overdenken. Er is er maar één verantwoordelijk voor dat letterlijk alles wat haar lief was in het leven kwijt is. Haar broer heeft haar beschermen tegen wilde agressie met de dood moeten bekopen. En of hij nog voor moet komen of niet, of hij uiteindelijk wordt veroordeeld of niet, Nick gaat hiervoor boeten. In een paar seconden maakt intens verdriet plaats voor gevoelens waarvan ze nooit dacht dat ze ertoe in staat zou zijn om ze te voelen...Wraak...Meedogenloze en berekenende wraak. Ze moet een plan bedenken en veel mensen om de tuin leiden zodat niemand zal weten waar ze op de achtergrond mee bezig is. De kans is groot dat het grote gevolgen voor haar gaat hebben, maar dat kan haar niet schelen. Ze heeft niets meer van waarde in haar leven. Nick heeft alles weggenomen. Eerst haar waardigheid, toen haar geld en nu het laatste wat haar overeind hield. En daar gaat hij de ultieme prijs voor betalen. Een hele pijnlijke prijs waarbij ze geen genade zal kennen...